

Prelāta vēstule (aprīlis 2012)

Lielās Nedēļas kontekstā un sakarā ar simto gadskārtu kopš svētā Hosemarijas Pirmās Svētās Komūnijas 23. aprīlī Prelāts vedina uz pārdomām par svēto Euharistiju un mudina šo sakramentu ik dienas pieņemt ar jo lielāku dievbijību.

29.05.2012

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā
manas meitas un manus dēlus!

Rakstu jums Lielās nedēļas
iesākumā. Sākot no Kristus triumfa
pilnās ieiešanas Jeruzalemē, ko mēs
atzīmējam šodien, līdz Viņa
Augšāmcelšanās rītam Baznīca, un
līdz ar viņu arī mēs visi, liturģijā no
jauna pieminam un atceramies mūsu
atpestīšanas lielos noslēpumus.
Tāpēc uzsāksim šo laiku ar dziļu
pateicību Dievam par Viņa lielajiem
brīnumdarbiem, ko Viņš ir veicis
cilvēku labā. Un sagatavosimies, lai
ar pieaugošu intensitāti mēs
pavadītu mūsu Kungu Trīs Lielo
dienu laikā un cieši pietuvotos
Viņam Viņa ciešanu stundās, kad
Viņš atdeva Sevi par mums, lai mēs
varētu būt līdzdalīgi arī Viņa slavas
pilnajā godībā.

„Domāt par Kristus nāvi”, sacīja
svētais Hosemarija, **„nozīmē
aicinājumu pilnīgi nopietni
attiekties pret mūsu ikdienas dzīvi
un pret ticību, ko mēs atzīstam.
Tāpēc Lielā Nedēļa nedrīkst būt**

***tikai kā svēts iestarpinājums
tādas dzīves kontekstā, ko vada
vienīgi cilvēciskas intereses. Tai
jābūt par iespēju ielūkoties Dieva
Mīlestības dziļumos, tā, lai to
vārdos un darbos atklātu citiem
cilvēkiem.***”[1] Aktīva, apzināta un
mīlestības pilna līdzdalība šo dienu
liturģijā ir labākais veids, kā atrasties
līdzās Jēzum Viņa smagajos skumju,
pamestības un ciešanu brīžos. Tādā
veidā Ciešanu nedēļa „***nebūs vienīgi
atmiņas, tagad tā ir Kristus
noslēpuma apcere, kas turpinās
mūsu dvēselēs.***”[2]

Izjutīsim dziļu vienotību ar visu
Baznīcu, kas no vienas pasaules
malas līdz otram dievbijīgā apcerē
svin šos dievišķos noslēpumus.
Lūgsimies jo īpaši par tiem, kuri
Lieldienu Vigīlijā saņems Kristību, kā
arī par visiem citiem Baznīcas
locekļiem, lai mēs Svētā Gara
žēlastības vadīti šajās dienās arvien
vairāk un vairāk pietuvotos Dievam

un no jauna izšķirtos par sekošanu Kristum ar pilnīgu pašatdevi.

„Atmetīsim virspusējos apsvērumus”, mudināja svētais Hosemarija, **„pāriesim pie galvenā, kas patiesi ir svarīgs. Raugiet: tas, ko mēs cenšamies sasniegt, ir nokļūt Debesīs. Ja ne, tad nekas neko nav vērts. Lai nokļūtu Debesīs, ir vajadzīga uzticība Kristus mācībai. Un lai būtu uzticīgi, mums neatlaidīgi jāpārvar visi šķēršļi, kas stājas mūsu ceļā uz mūžīgo svētlaimi.”**[3]

Trīs Svēto Dienu (Triduum) iesākumā Jēzus sapulcina Apustuļus Jeruzalemē Pēdējo Vakariņu zālē. *Desiderio desideravi hoc Pascha manducare vobiscum, antequam patiar*[4]; *Es ilgoties ilgojos ēst šo Lieldienu jēru kopā ar jums, pirms es ciešu.* Šādiem vārdiem svētais Lūkass apraksta Pēdējās Vakariņas. Katrs vārds pauž Jēzus Sirds bezgalīgo mīlestību uz cilvēkiem, Viņa skaidro

apzināšanos, ka Viņa „stunda” ir pienākusi, ka klāt ir ilgi gaidītais visa cilvēku dzimuma atpestīšanas brīdis. „Jēzus šim brīdim tuvojās ar kvēlu degsmi”, skaidro pāvests Benedikts XVI. „No visas sirds Viņš karsti ilgojās pēc šī brīža, lai varētu sniegt savējiem sevi pašu zem maizes un vīna zīmēm. Viņš gaidīja šo momentu, kam bija jāklūst zināmā veidā par īstenām mesiānisku kāzu svinībām: šīs zemes dāvanu pārvēršana un savienošanās ar savējiem, lai pārveidotu viņus un tā uzsāktu pasaules pārveidošanu. Jēzus vēlmē mēs varam atpazīt paša Dieva vēlēšanos – viņa Mīlestību uz cilvēkiem, savām radībām, Mīlestību, kas pacietīgi gaida. Mīlestību, kas gaida uz savienošanās brīdi, Mīlestību, kas vēlas pievilkt pie sevis visus cilvēkus, un tā piepildīt arī pašu radību ilgas: jo arī radība

ilgodamās gaida Dieva bērnu parādīšanos (sal. Rom 8, 19).”[5]

Kā gan lai arī mēs nedomātu par to, kā atbildēt uz mūsu Kunga dedzīgo vēlēšanos? Tomēr tie, kas bija ap Viņu, neapzinājās šā notikuma transcendenci, kā tas redzams no fakta, ka tūlīt pēc tam viņu starpā izcēlās *ķilda, kurš, šķiet, esot no tiem lielākais*. [6] Neapšaubāmi Jēzus vārdi un darbības viņus iekšēji dziļi saviļņoja, kā par to lasāms svētā apustuļa Jāņa vēstījumā, kur viņš sīki apraksta Kunga atvadu runu šīs ģimeniskās sanāksmes noslēgumā, tomēr viņi neaptvēra tā visa nozīmi, kas norisinājās viņu acu priekšā. Tā misija bija paredzēta Svētajam Garam, kam jātiek nosūtītam Vasarsvētkos. Manas meitas un mani dēli, ko vēstī mums Kristus Ciešanas? Ar kādu dievbijību mēs uzlūkojam Krustu?

Mēs, 21. gadsimta kristieši, ar divtūkstoš gadu ilgu ticības un Euharistijas godināšanas vēsturi, kas šo Svēto Garu esam jau saņēmuši Kristībā, neesam tādā pašā situācijā kā pirmie apustuļi. Mēs zinām, ka Pēdējo Vakariņu laikā Kristus „**anticipē savu nāvi un augšāmcelšanos, jau šajā stundā dodot saviem mācekļiem pats sevi maizē un vīnā, savu miesu un savas asinis kā jauno mannu (sal. Jņ 6,31-33). Ja senlaiku pasaule uzskatīja, ka būtībā cilvēka patiesā barība, tas, no kā viņš kā cilvēks dzīvo, ir *Logos*, mūžīgā gudrība, tad tagad šis *Logos* patiesi ir kļuvis mums par barību – kā mīlestība. Euharistija iekļauj mūs Jēzus upura aktā.”**[7]

Tam vajadzētu būt viegli – kļūt apbrīna un pateicības piepildītam, uzlūkojot Dieva pašpazemināšanos Euharistijā. Taču bieži vien tā nenotiek. Kālab tāds mīlestības

trūkums Kristus mīlestības priekšā?
No kurienes šis mūsu siržu saltums,
kad Kunga Sirds deg mīlestības
liesmās? „**Jēzus ilgojas pēc mums,
gaida mūs. Un mēs, vai mēs patiesi
ilgojamies pēc Viņa? Vai mēs sevī
jūtam pamudinājumu doties uz
satikšanos ar Viņu? Vai mēs
ilgojamies pēc Viņa tuvuma, būt
vienībā ar Viņu, ko Viņš mums
dāvā Euharistijā? Vai arī mēs
drīzāk esam vienaldzīgi, izklaidīgi,
pilnībā aizņemti ar citām
lietām?**”[8]

Šos jautājumus Kristus vikārs uzdod
visiem katoļiem; tie ir saistoši
jautājumi, kas prasa, lai katrs no
mums uz tiem sniegtu personisku
atbildi. Lūgsim Svēto Garu no visas
sirds, lai Viņš šo atbildi modinātu
mūsu dvēseles dzīlēs, tā ka mēs viņa
žēlastību augstsirdīgi pieņemtu, ar
pilnīgu sevis atdošanu mūsu
Kungam: *mīlestība tiek atmaksāta ar
mīlestību.*

Tieši pēc trim nedēļām, 23. aprīlī, mēs pieminēsim 100. gadskārtu kopš svētā Hosemarijas pirmās Svētās Komūnijas; un šim datumam jārosina viņa meitas un viņa dēli prelatūrā Opus Dei, lai viņi ar jo lielāku dievbijību piedalītos Svētajā Misē un it īpaši, pieņemot Svēto Komūniju.

Nav iespējams uzskaitīt visus padomus, ko mums tika devis mūsu mīļotais Tēvs, lai mēs katru dienu gūtu lielāku labumu no Kunga pieņemšanas Euharistijā. Tie no mums, kuriem bija tā laime skatīt klātienē, kā viņš gatavojās Svētās Mises upurim, kā viņš to svinēja, kā pieņēma Komūniju un kā pēc tam pateicās, nerod vārdus, lai izteiktu to mīlestību, kas bez acīs krītošas izrādīšanās pārņēma viņu šajos brīžos. Tālab es tikai dažos vilcienos iezīmēšu vienu vai otru mūsu Dibinātāja godbijības pret svēto Euharistiju aspektu, kas var mums

palīdzēt uzlabot mūsu pašu
attiecības ar Jēzu Vissvētākajā Altāra
Sakramentā.

1963. gada 23. aprīlī viņš mums teica:
„Man šodien ir ļoti lieli svētki.” Un
viņš lūdza, lai mēs palīdzam viņam
pateikties Dievam par tik lielo
laipnību no Debesīm: **„jo Viņš
vēlējās nākt un kļūt par manas
sirds kungu.”**[9] Viņš bija ļoti
pateicīgs pāvestam Pijam X, kurš 20.
gadsimta pirmajos gados bija ievēdis
jaunas normas attiecībā uz pirmo
Svēto Komūniju, kas noteica
minimālās prasības bērniem, lai viņi
tiktu pielaisti pie Dievgalda.[10] Viņš
nekad neaizmīrsa, ka pirmo reizi
Kungu tika pieņēmis desmit gadu
vecumā. Viņš stāstīja, ka **„tajā laikā,
neraugoties uz Pija X rīkojumu,
pieņemt pirmo Svēto Komūniju
tādā vecumā bija kas nedzirdēts.
Tagad ir parasts to darīt pat vēl
agrāk. Mani gatavoja gados vecs
skolas garīgтэvs, dievbijіgs,**

vienkāršs un labs cilvēks. Tas bija viņš, kas iemācīja man garīgās komūnijas lūgšanu.”[11]

Šī pirmā satikšanās ar Jēzu Euharistijā atstāja dziļu iespaidu uz viņa dzīvi. Katru gadu no jauna viņš laikus gatavojās šim tik mīļajam datumam. Bieži viņš izmantoja izdevību, lai atcerētos šos mirkļus ar lielu pateicību, apbrīnodams Dieva labestību, kurš vēlējās būt tik tuvu savām radībām.

Bet viņš tā darīja ne tikai tad, kad bija kļuvis jau vecāks, kaut gan tas ir dabiski, ka gadu gaitā, neskaitāmi daudz reižu apsverot šo Dieva labestību, viņa pateicības izpausmes kļuva aizvien pilnīgākas. Dažreiz viņa komentāri par kaut ko nevarēja neiespaidot, ja ņemam vērā, ka runa ir par pārdomām, kas radušās ļoti jaunos gados. „***Kopš mazotnes***”, viņš sacīja, „***man bija pilnīgi skaidrs, kāpēc ir Euharistija. Tā ir sajūta,***

*kas ir katram no mums –
vēlēšanās palikt uz visiem laikiem
ar kādu, kuru mīlam. Tā ir sajūta,
ko māte izjūt attiecībā uz savu
bērnu: es varētu tevi apēst ar
skūpstiem, viņa saka. Es tevi
apēstu – tas ir, es tevi varētu
pārvērst par sevi pašu.”[12]*

Tikai Kristus mīlestībai uz katru
cilvēku, kas ir lielāka par visu tēvu
un māšu mīlestību pret viņu
bērniem, ir pa spēkam visaugstākā
mērā piepildīt šo viens otru mīlošo
cilvēku tiekšanos uz pilnīgu
savienošanos. „*To pašu mums teica
Kungs: Nemiet, ēdiet mani!
Cilvēciskākam būt nav iespējams.
Taču ne mēs cilvēciskojam Dievu
Mūsu Kungu, kad Viņu pieņemam,
bet gan Viņš dievišķo mūs,
paaugstina mūs, paceļ mūs. Jēzus
Kristus dara to, ko mēs darīt
nespējam: piešķir pārdabisko
dimensiju mūsu dzīvei, mūsu
darbībai, mūsu upuriem. Mēs*

tiekam dievišķoti. Es varētu turpināt vēl un vēl, jo, lūk, šis ir izskaidrojums manai dzīvei.”[13]

Manas meitas, mani dēli,
sagatavosimies Komūnijas
pieņemšanai cik vien labi iespējams.
Vienmēr viss, ko mēs darām, būs
maz, taču tas nedrīkst ne vismazākā
mērā atstāt rūgtumu mūsu dvēselē.
Patiesi mēs neesam cienīgi uzņemt
Kungu mūsu dvēselēs un mūsu
miesā, taču Viņš sacīja, ka *veseliem
nav vajadzīgs ārsts, bet gan slimiem.*
[14] Ar savu biežo atnākšanu (ja
iespējams, ik dienas) Viņš katru no
mums padara Viņa mīlestības
cienīgu. ***„Tāpēc, kad dvēsele ir
Dieva žēlastības stāvoklī – un tā ir
dvēsele, kas ir iemīlējusies Dievā, -
tai nav jāraizējas, ka tai trūkst
sagatavošanās, lai pieņemtu
Komūniju, jo kamēr vien mēs
strādājam, atklājot jaunas frontes
šajā cīņā par mieru un labestību***

***pasaulē, mēs brīnišķīgi
gatavojamies.”[15]***

Gada sākumā es jūs mudināju, ja vēlaties, bieži lūgties šautru lūgšanu, ko mūsu Tēvs bija pārņēmis no Evaņģēlija, no apustuļa Toma, un ko viņš ik dienas iekšēji atkārtoja savā sirdī Svētās Mises laikā: *Dominus meus et Deum meus!*[16] –*Mans Kungs un mans Dievs!* Šis brīnišķīgais ticības akts reālā Kristus klātbūtnē zem sakramentālām zīmēm mūsos izraisa apbrīnu, bet tas mūs arī mudina labāk sagatavoties Komūnijas pieņemšanai. Mums ļoti jāmīl Kungs, jābūt ļoti dievbijīgiem, jāizturas pret Viņu uz altāra un tabernākulā cik vien labi iespējams, jāmīl Viņš arī par tiem, kas paši viņu nemīl, jāgandara par tiem, kas Viņu apvaino. „***Dievs, mūsu Kungs, vēlas, lai mēs katru rītu, kad Viņu pieņemam, atkārtotu: ”Kungs, es ticu, kas tas esi Tu, ticu, ka Tu patiesi esi apslēpts zem***

**sakramentālām zīmēm! Es Tevi
pielūdzu, es Tevi mīlu! Un kad jūs
apmeklējiet Viņu kapelā, tad
atkārtojiet Viņam atkal: Kungs, es
ticu, ka Tu patiesi esi šeit! Es Tevi
pielūdzu, es Tevi mīlu! Tas nozīmē
mīlēt Kungu. Tā mēs iemīlēsim
Viņu ar katru dienu vairāk. Pēc
tam turpiniet Viņu mīlēt visas
dienas garumā, apdomājot un
izdzīvojot sekojošo: Es iešu un
novedīšu līdz galam labi visas
lietas aiz mīlestības uz Jēzu
Kristu, kas mūs vada no
tabernākula. Mīliet ļoti Jēzu
Vissvētākajā Altāra Sakramentā
un pielieciet visas pūles, lai Viņu
iemīlētu daudzas dvēseles. Tikai
tad, ja šīs rūpes atradīs vietu jūsu
sirdīs, jūs pratīsiet to parādīt
citiem, jo dosiet to, ar ko paši
dzīvojiet, to, kas jums ir, to, kas
jūs esiet.”[17]**

Šī diena ir arī mūsu Tēva
Iestiprināšanas gadadiena. Šo

sakramentu viņš saņēma jau 1902. gadā, dažus mēnešus pēc piedzimšanas. Tolaik Spānijā tas nebija nekas neparasts, ka bīskapi savu pastorālo vizīšu laikā draudzēs dalīja šo sakramentu gan bērniem, gan pieaugušajiem, kas to nebija saņēmuši. Tādējādi, kopš pašas mazotnes Svētais Gars ar lielu intensitāti sāka savu darbošanos mūsu Tēva dvēselē, lai sagatavotu viņu to žēlastību pieņemšanai, kas viņam tika piešķirtas vēlāk, un lai tās nestu augļus.

Kādā no svētā Hosemarijas tikšanās reizēm ar dažādu sociālo slāņu cilvēkiem viņam tika jautāts, kāda ir atšķirība starp Kristus pieņemšanu Komūnijā un Svētā Gara darbību dvēselē Dieva žēlastības stāvoklī. Bez kavēšanās, kā tāds, kuram tas ir pilnīgi skaidrs, viņš sniedza sekojošu atbildi: **„Šo atšķirību tu tūlīt sapratīsi, ja apdomāsi, ka Euharistijā (...) Vissvētās**

Trīsvienības Otrā Persona, kas mūsu dēļ kļuva Cilvēks, ir reāli klātesoša: ar Miesu, Asinīm, Dvēseli un Dievišķību. Tādu mēs Viņu pieņemam, bet mūsu daba ātri sagrauj sakramentālās zīmes, un no šā brīža izzūd sakramentālā Kristus euharistiskā klātbūtne. Pat tad Dievs joprojām paliek ar mums, ja mēs Viņu ar nāvīgu grēku neatmetam. Ar žēlastību palīdzību Svētais Gars rod mājvietu mūsos, un līdz ar Viņu visa Vissvētā Trīsvienība, jo ir tikai viens Dievs trīs atšķirīgās Personās. Kur darbojas viena Persona, tur ir klātesoša Vissvētā Trīsvienība – vienīgais Dievs.”[18]

Manas meitas un mani dēli,
centīsimies dienas gaitā nepazaudēt
apziņu par Dieva iemājošanu mūsu
dvēselē; vēl jo vairāk – mēs varam to
aizvien palielināt ar ticības un
mīlestības aktiem, ar garīgajām

komūnijām un ar vēršanos pie Vissvētākās Jaunavas Marijas. Tas mums palīdzēs pateikties Jēzum par to, ka Viņš ir nācis mūsu dvēselēs sakramentālā veidā un sagatavoties nākošās dienas Svētajai Komūnijai.

Nepārstāsim lūgties par Pāvestu, it īpaši 19. aprīlī – viņa ievēlēšanas dienā un 16. datumā, kas būs viņa 85. dzimšanas diena. Ar ticību atkārtosim lūgumu no lūgšanas, ko mūsu Dibinātājs tika paņēmis no Baznīcas liturģiskajiem krājumiem: *Dominus conservet eum, et vivificet eum, et beatum faciat eum in terra, et non tradat eum in animam inimicorum eius.*[19] - Kungs to pasargās un uzturēs pie dzīvības, lai viņam labi klātos viņa zemē un to nenodotu viņu ienaidnieku ļaunajam prātam.

Arī es uzticu sevi jūsu lūgšanām, it īpaši kārtējā manis ievēlēšanas un iecelšanas Opus Dei prelāta amatā

gadskārtā, kas būs 20. aprīlī. Tā mēs
paliekam *consummati in unum*[20],
pilnīgi vienībā – siržu un nodomu
vienībā ar svēto Hosemariju, kurš
mūs visus svētī no Debesīm.

Lūdzieties arī par manu braucienu
uz Kamerūnu Lieldienu nedēļas
laikā.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs

+ Havjērs

Romā, 2012. gada 1. aprīlī.

[1] Sv. Hosemarija, *Kad garām iet Kristus*, Nr. 97.

[2] *Turpat*, Nr. 96.

[3] *Turpat*, Nr. 76.

[4] *Lk* 22, 15.

[5] Benedikts XVI, Sprediķis Pēdējo Vakariņu Svētajā Misē, 21.04.2011.

[6] Sal. *Lk* 22, 24.

[7] Benedikts XVI, Enciklika *Deus caritas est*, 25.12.2005, Nr. 13.

[8] Benedikts XVI, Sprediķis Pēdējo Vakariņu Svētajā Misē, 21.04.2011.

[9] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 23.4.1963.

[10] Sal. Pijs X, Dekrēts *Quam singulari*, 08.08.1910, norma I.

[11] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 1966. g.

[12] Sv. Hosemarija, Piezīmes no meditācijas, 14.04.1960.

[13] Turpat.

[14] Sal. *Mt* 9, 12.

[15] Sv. Hosemarija, Piezīmes no meditācijas, 28.05.1964.

[16] *Jn* 20, 28.

[17] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 04.04.1970.

[18] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 13.04.1972.

[19] Sal. *Ps* 41, 3.

[20] *Jn* 17, 23.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-
vestule-aprilis-2012/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-aprilis-2012/) (7.08.2025)